

Arrest

nr. 74 687 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 september 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 15 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 2 augustus 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 22 december 2010 neemt de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 59 115 van 31 maart 2011 verwerpt de Raad het beroep van verzoekers en worden hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 4 juli 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.08.2010 werd ingediend door:

M. E. (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te E(...) op (...) 1958

N.H. geboren te V(...) op (...) 1963

M.V. geboren op (...) 1994

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.11.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en).

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Volgens de arts-adviseur (zie medisch verslag van 30.08.2011 in gesloten omslag in bijlage) lijdt betrokkene aan vijf aandoeningen. Drie aandoeningen zijn volgens de arts-adviseur echter niet levensbedreigend en zijn onder controle, voor de andere twee aandoeningen heeft betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig.

De arts-adviseur komt tot het besluit dat de aangehaalde medische aandoeningen, hoewel deze twee aandoeningen beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Reizen is mogelijk met deze aandoening en betrokkene heeft ook geen nood aan mantelzorg.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt het volgende (zie voetnoten + administratief dossier).

In Erevan is opvolging mogelijk, zowel in het Armenia Medical Center(1) als het Erebouni Medical Center (2).

In Erevan kan betrokkene ook terecht in het Arabkir Medical center (3). In Jerevan zijn er 35 poliklinieken waar men terecht kan voor primaire gezondheidszorg (4). Apothekers zijn er alsook in de hoofdstad (5).

Primaire en ambulante gezondheidszorg is gratis voor alle Armenen (6). De beschikbare medicamenten kunnen opgedeeld worden in 2 categorieën. Enerzijds zijn er de essentiële medicamenten die gratis verstrekt worden. Anderzijds zijn er de medicamenten die geregistreerd zijn en betalend zijn (7).

Verder blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis

zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra 8).

Voor bepaalde sociale groepen wordt ook gespecialiseerde gezondheidszorg gratis verstrekt. Hiervoor moeten ze geregistreerd staan op een lijst van het Ministerie van Sociale Zaken. De geregistreerde voldoet aan bepaalde criteria die wijzen op armoede / behoefte (bijvoorbeeld alleenstaande moeders). Aan elk criterium wordt een aantal punten toegekend. Wanneer een totaal van 36 punten wordt behaald komt de persoon op de lijst te staan. Niet elke arme of behoeftige -vooral deze van het platteland - laat zich echter registreren. Zowel onwetendheid over het bestaande systeem of schaamte kunnen hiervoor aan de basis liggen.

De nieuwe Minister van Gezondheid maakte een budget vrij voor deze specifieke groep. Mensen die de papieren voor registratie niet hebben ingevuld teneinde hun sociale status aan te tonen maar deze op basis van getuigenissen toch kunnen aantonen kunnen alsnog in aanmerking komen voor steun. Sinds het programma in werking is (2jaar) hebben er een 8000-tal mensen beroep op gedaan (9).

Er bestaat in Armenië ook een systeem van co-payment waarbij de overheid een deel van de medische zorgen (behandeling-medicatie) betaalt (10).

De verzoeker kan aanspraak maken op een medische behandeling in Armenië. Het rapport van de IOM (11) preciseert dat in het kader van het staatsprogramma alle soorten medische diensten beschikbaar zijn voor de kwetsbare personen en dat ze gratis zorgen kunnen ontvangen, indien ze die aanvragen bij het ministerie van Gezondheid.

Het rapport van Caritas (12) van januari 2010 preciseert eveneens het volgende : «en 2006, le gouvernement apporta des changements très importants au système des soins de santé en mettant en service des polycliniques ambulatoires gratuites financées par les caisses de l'état ». In verband hiermee vermeldt het rapport dat de medische zorgen deel uitmaken van de primaire medische zorgen die gratis worden verstrekt aan alle personen die in Armenië verblijven.

Het EHRM heeft verder ook geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131, EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië - het land waar zij ruim 45 jaar verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar! of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen (13).

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij of de andere leden van het gezin arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat de medische zorgen voor betrokkene voldoende aanwezig en toegankelijk zijn

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(1) Armenia Medical Center, department of cardiology [geraadpleegd op: 10/05/2011]

[Http://www.armeniamedicalcenter.am/en/departments/cardiology.html](http://www.armeniamedicalcenter.am/en/departments/cardiology.html)

(2) Erebouni Medical Center, homepage [geraadpleegd op: 10/05/2011] <http://www.erebouni.am/>

(3)B, A., dokter in het Arakbir Joint Medical Centre (30 Mamikonyants str., Yerevan, 0014, Armenia) en parlamentslid, interview met Katy Verzelen, immigratieambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken op 6 juli 2010

- (4) Gevorgyan. M., Departement Internationale relaties van Ministerie voor Volksgezondheid, antwoord op vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, e-mail en bijlagen, 29/09/2010, p. 1.
- (5) Orexca, Health and Medical in Yerevan. Hospitals, policlinics, Pharmacy and Dental Clinics, [geraadpleegd op 10/05/2011] <http://www.armenia.orexca.com/health and medical.html>
- (6) Caritas International, Country Sheet Armenia, januari 2010, p 123.
- Yuzbashyan, R. hoofd departement primaire gezondheidszorg van Ministerie van Gezondheid, gesprek over gezondheidszorg in Armenië, 03/11/2009, uitgevoerd door VERZELEN. K., immigratieambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, p. 1.
- (7) Yuzbashyan. R hoofd departement primaire gezondheidszorg van Ministerie van Gezondheid, gesprek over gezondheidszorg in Armenië, 03/11/2009, uitgevoerd door VERZELEN. K., immigratieambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, p. 2
- (8) Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p.123-139
- (9) Yuzbashyan, R hoofd departement primaire gezondheidszorg van Ministerie van Gezondheid, gesprek over gezondheidszorg in Armenië, 03/11/2009 uitgevoerd door VERZELEN. K., immigratieambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, p. 23
- (10) Caritas International, Country Sheet Armenia, januari 2010 + antwoorddocument arts-specialist in Armenië, 11.11.2008
- (11) International Organisation for Migration, Terugkeer naar Armenië (RA) Landeninformatie 20/11/2009, p. 6
- (12) Caritas International, landenfiche Armenië, januari 2010, p. 84, <http://www.reintegrationcaritas.be/nl/publications/country-sheets.html>.
- (13) <http://www.iom.int/jahia/jahia/armenia> »

Op 12 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielaanvrager (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arresten nr. 73 716 en 73 717 van 20 januari 2012 verwerpt de Raad de beroepen tot nietigverklaring.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Verzoekers adstrueren dit middel als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een schending is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960. Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende. Nr. 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoekers overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk gegrond is.

Verzoekers hebben wel degelijk medische problemen zoals duidelijk blijkt uit de bijgebrachte medische getuigschriften en uit het verslag arts adviseur dd. 30.08.20 11. Dit verslag stelt duidelijk dat het in casu een chronische medische problematiek betreft dewelke bij uitblijven van een adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor het leven en fysieke integriteit van verzoekers. Verzoeker heeft 5 aandoeningen waarvan er drie niet levensbedreigend zijn. De andere 2 aandoeningen zijn bijgevolg wel levensbedreigend en hebben verdere opvolging nodig.

Volgens de adviseerde arts is er een chronische (levenslange) medicamenteuze behandeling noodzakelijk met een regelmatige medische opvolging.

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat verzoekers een medische aandoening hebben waarvoor zijn permanente behandeling nodig hebben. Uit de heden bijgebrachte medische attesten blijkt duidelijk dat verzoekers nog in behandeling zijn en dat zij steeds medische verzorging nodig hebben.

Er kan dan ook geen twijfel bestaan over de medische aandoening en het feit dat hiervoor een adequate behandeling nodige is.

Gezien deze medische toestand is het voor verzoekers dan ook onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst aangezien daar in tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert verzoekers onvoldoende toegang hebben tot medische verzorging.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekers ongegrond is aangezien er een behandeling zou mogelijk zijn in Armenië.

Aangezien het voor verzoekers in hun thuisland echter niet evident is om toegang te krijgen tot de nodige medische hulpverlening.

Er werd hiervoor door tegenpartij geen concreet onderzoek gedaan en er wordt enkel gesteld dat er een primaire gezondheidszorg beschikbaar is in Armenië en dat er tevens een mogelijk zou zijn dat de nodige geneesmiddelen aanwezig zijn in het land van herkomst. Er werd echter geen enkel verder onderzoek gedaan naar het feit of de nodige medische verzorging tevens toegankelijk en beschikbaar is voor verzoekers. Hetgeen toch mag verwacht worden, verwijzen naar louter een algemene toestand is niet voldoende en houdt geen ernstige en afdoende motivering in.

Dit is niet het geval. Verzoekers zijn hun land ontvlucht en hebben geen enkele financiële middelen of inkomen meer in hun land van herkomst. Gezien hun leeftijd en medische toestand is het tevens niet mogelijk dat zij nog werk zouden vinden. Er is geen sociaal zekerheidssysteem in Armenië en verzoekers hebben dan ook geen toegang tot de nodige levensnoodzakelijk medische verzorging.

Volgens tegenpartij zou de medische verzorging voor verzoekers mogelijk zijn in gespecialiseerde centra. Tegenpartij verwijst hierover naar rapporten doch deze worden niet bijgebracht en verder ligt er geen enkel bewijs voor dat dit in casu ook van toepassing zou zijn op verzoekers. Tegenpartij legt geen enkel concreet bewijs voor dat verzoekers bij terugkeer effectief een beroep kunnen doen op een gratis medische behandeling die voor hen noodzakelijk is. Er wordt enkel uitgegaan van veronderstellingen.

Ook stelt tegenpartij dat verzoekers een beroep kunnen doen op het IOM. Doch er ligt geen enkel bewijs voor dat het IOM verzoekers concreet zal helpen indien zij terugkeren. Dit is een Organisatie die op papier inderdaad zorgt voor hulp bij de re-integratie. Doch het is voor verzoekers gezien hun gevorderde leeftijd en beperkte kennis van deze administratieve verplichten niet gemakkelijk om hiervan effectief steun te krijgen. De mobiliteit van verzoekers is erg beperkt en dergelijk organisaties opereren meestal alleen vanuit de hoofdstad.

Er ligt bijgevolg geen enkel bewijs voor dat verzoekers daadwerkelijk hulp zullen ontvangen van het IOM. Dit zijn loutere veronderstellingen van tegenpartij.

De familie van verzoekers is tevens Armenië ontvlucht dat zij ook hiervan geen hulp of steun kunnen verwacht en geen onderdak meer hebben in Armenië. Verzoekers hebben met hun laatste geld de vlucht betaald naar België zodat zij in hun land van herkomst niet beschikken over enig inkomen.

Tegenpartij gaat hier opnieuw van veronderstellingen en niet bewezen hypothese uit die niet gestaafd worden door enig stuk.

Indien verzoekers daadwerkelijk dienen terug te keren, kunnen zij geen beroep doen op familie en hebben zij geen toegang tot de noodzakelijke medische hulpverlening.

Tegenpartij stelt dat er gratis zorgen zouden zijn indien verzoekers zich zouden laten registreren en onder een puntenaantal van 36 zou komen. Allereerste is het voor verzoekers niet evident om zich te laten registreren juist omwille van het feit dat zij hun land ontvlucht zijn om de problemen die zij gekend hebben. Indien zij zich al zouden kunnen laten registreren is het niet zeker dat zij onder het puntenaantal van 36 zouden komen. Er is met andere woorden geen enkele zekerheid dat verzoeker toegang zou hebben tot de levensnoodzakelijk geneesmiddelen en behandeling nu is komen vast te staan dat hij wel degelijk een ernstige ziekte heeft die zijn leven in gevaar kan brengen indien niet adequaat behandeld wordt.

Het pensioen dat verzoeker eventueel zou ontvangen is onvoldoende om te voorzien in zijn levensonderhoud en om tevens de noodzakelijke geneesmiddelen aan te kopen.

Het is dan ook onvoldoende bewezen dat verzoekers de nodige en levensnoodzakelijke behandeling zullen ontvangen in hun land van herkomst zodat er wel degelijk een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekers.

De rapporten waarnaar tegenpartij verwijst zijn dermate vaag en houden geen enkel bewijs is dat verzoekers daadwerkelijk in Armenië gratis en/of betaalbare medische hulpverlening zullen ontvangen.

Bij gevolg komt tegenpartij tot de verkeerde gevolgtrekking. In haar besluit stelt tegenpartij 1) blijkt niet dat betrokken lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Uit het bijgevoegde verslag van de adviserende arts blijkt echter het tegendeel.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoekers in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name dat verzoeker lijdt aan vijf aandoeningen, waarvan drie niet levensbedreigend zijn en onder controle zijn. Verder motiveert de bestreden beslissing dat voor de twee overige aandoeningen behandeling en opvolging noodzakelijk zijn, doch dat de behandeling en opvolging in Armenië beschikbaar zijn en dat reizen mogelijk is met deze aandoeningen, alsook dat er geen nood is tot mantelzorg. Aldus wordt aangestipt dat er vanuit een medisch standpunt geen bezwaar is tot een terugkeer naar het herkomstland. Voorts wordt de toegankelijkheid onderzocht en wordt hierover omstandig gemotiveerd. Er wordt geconcludeerd dat de medische zorgen voor betrokkene voldoende aanwezig en toegankelijk zijn. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden, blijkt uit deze omstandige motivering dat er wel degelijk een onderzoek werd verricht naar de concrete situatie van verzoekers. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoekers bekritisieren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekers het niet eens zijn met de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven, voeren zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Waar verzoekers betogen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel degelijk gegrond had moeten worden geoordeeld aangezien er geen twijfel kan over bestaan dat eerste verzoeker twee aandoeningen heeft die levensbedreigend zijn en permanente behandeling vereisen, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing beaamt dat twee van de aandoeningen van eerste verzoeker kunnen worden beschouwd als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden. Onder verwijzing naar het advies van de arts-adviseur toont de verwerende partij echter aan dat de nodige behandelingen en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, temeer aangezien eerste verzoeker kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg. Dit laatste wordt door verzoekers ten anderen niet betwist. Wat betreft de vereiste behandeling en opvolging, evenals de vereiste beschikbaarheid van de geneesmiddelen wijst de Raad er op dat uit de beslissing en het verslag van de arts-attaché blijkt dat uitvoerig onderzoek is gebeurd omtrent de beschikbaarheid van de benodigde behandeling, opvolging en medicatie. Verzoeker betwist de vaststelling van verweerder dat de vereiste behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst niet, maar stelt dat deze zorgen daarom nog niet toegankelijk zijn. Aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen concludeerde verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt blijkt het volgende (zie voetnoten + administratief dossier).

In Erevan is opvolging mogelijk, zowel in het Armenia Medical Center(1) als het Erebouni Medical Center (2).

In Erevan kan betrokkene ook terecht in het Arabkir Medical center (3). In Jerevan zijn er 35 poliklinieken waar men terecht kan voor primaire gezondheidszorg (4). Apothekers zijn er alsook in de hoofdstad (5).

Primaire en ambulante gezondheidszorg is gratis voor alle Armenen (6). De beschikbare medicamenten kunnen opgedeeld worden in 2 categorieën. Enerzijds zijn er de essentiële medicamenten die gratis verstrekt worden. Anderzijds zijn er de medicamenten die geregistreerd zijn en betalend zijn (7).

Verder blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoeningen van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra 8).

Voor bepaalde sociale groepen wordt ook gespecialiseerde gezondheidszorg gratis verstrekt. Hiervoor moeten ze geregistreerd staan op een lijst van het Ministerie van Sociale Zaken. De geregistreerde voldoet aan bepaalde criteria die wijzen op armoede / behoefte (bijvoorbeeld alleenstaande moeders). Aan elk criterium wordt een aantal punten toegekend. Wanneer een totaal van 36 punten wordt behaald komt de persoon op de lijst te staan. Niet elke arme of behoeftige -vooral deze van het platteland - laat zich echter registreren. Zowel onwetendheid over het bestaande systeem of schaamte kunnen hiervoor aan de basis liggen.

De nieuwe Minister van Gezondheid maakte een budget vrij voor deze specifieke groep. Mensen die de papieren voor registratie niet hebben ingevuld teneinde hun sociale status aan te tonen maar deze op basis van getuigenissen toch kunnen aantonen kunnen alsnog in aanmerking komen voor steun. Sinds het programma in werking is (2jaar) hebben er een 8000-tal mensen beroep op gedaan (9).

Er bestaat in Armenië ook een systeem van co-payment waarbij de overheid een deel van de medische zorgen (behandeling-medicatie) betaalt (10).

De verzoeker kan aanspraak maken op een medische behandeling in Armenië. Het rapport van de IOM (11) preciseert dat in het kader van het staatsprogramma alle soorten medische diensten beschikbaar zijn voor de kwetsbare personen en dat ze gratis zorgen kunnen ontvangen, indien ze die aanvragen bij het ministerie van Gezondheid.

Het rapport van Caritas (12) van januari 2010 preciseert eveneens het volgende : «en 2006, le gouvernement apporta des changements très importants au système des soins de santé en mettant en service des polycliniques ambulatoires gratuites financées par les caisses de l'état ». In verband hiermee vermeldt het rapport dat de medische zorgen deel uitmaken van de primaire medische zorgen die gratis worden verstrekt aan alle personen die in Armenië verblijven.

Het EHRM heeft verder ook geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §131, EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië - het land waar zij ruim 45 jaar verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De OM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de OM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen (13)."

Verzoekers' bewering dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft gedaan naar het feit of de nodige medische verzorging toegankelijk en beschikbaar zijn, kan dan ook niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de toegankelijkheid wel degelijk werd onderzocht en dit rekening houdend met de concrete situatie van verzoeker. De bestreden beslissing verwijst geenszins enkel naar de algemene toestand. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar vaststellingen baseert op recente informatie welke geciteerd wordt in de bestreden beslissing en welke terug te vinden is in het administratief dossier en dat ze verzoekers' situatie toetst aan deze informatie. Verzoekers zijn het echter niet eens met de door de verwerende partij gedane vaststellingen. Zij betogen dat zij geen financiële middelen hebben en menen dat zij gezien hun leeftijd en medische toestand geen werk zullen kunnen vinden. Op zich betekent dit echter niet dat eerste verzoeker geen toegang zou kunnen krijgen tot de vereiste zorgen en medicatie. Immers uit de bestreden beslissing blijkt dat niettegenstaande er geen systeem van sociale zekerheid bestaat in Armenië, zoals verzoekers ook aangeven, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op een lijst voor gratis zorgen en dat de aandoening van verzoeker opgenomen zijn op een lijst voor gratis zorgen. Dit wordt geenszins tegengesproken door verzoeker. Ten overvloede onderzoekt de verwerende partij of de verzoeker ook nog toegang zou hebben tot medische verzorging indien hij geen gratis beroep zou kunnen doen op deze zorgen. Zo wordt vermeld dat eerste verzoeker medisch gezien niet arbeidsongeschikt blijkt te zijn. Ook dit gegeven wordt op zich niet betwist door verzoeker, alleen stelt hij gezien zijn leeftijd en medische toestand geen werk te zullen vinden. Zulks is slechts een hypothetische bewering, welke geenszins voldoende is om de motivering in de bestreden beslissing te ontkrachten. Voorts wijst de bestreden beslissing er op dat verzoekers ook beroep zouden kunnen doen op tijdelijke (financiële) hulp en opvang van familie, vrienden en kennissen gelet op het feit dat zij toch 45 jaar in Armenië verbleven. Verzoekers beweren evenwel in Armenië geen familie meer te hebben, doch leggen hieromtrent geen enkel stuk voor. Tevens wijst de bestreden beslissing er ook nog op dat verzoekers beroep kunnen doen op de IOM dat aan terugkeerders microkredieten verleent om een nieuw leven op te bouwen. Verzoekers betogen dat het gezien hun gevorderde leeftijd en beperkte kennis van administratieve verplichtingen, niet gemakkelijk zal zijn hiervan steun te genieten, doch opnieuw is dit een loutere bewering van verzoekers die door geen enkel element wordt gestaafd. Waar verzoekers verwerende partij verwijten enkel te verwijzen naar rapporten zonder na te gaan of de daarin geponeerde stellingen ook effectief van toepassing zijn op verzoekers, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers zich als verweer enkel zelf beperken tot veronderstellingen en vage beweringen, die geen enkele steun vinden in stukken, noch in het administratief dossier. Verzoekers' vage beweringen volstaan niet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Voorts betwisten verzoekers het onderdeel van de motivering waarin staat dat voor bepaalde groepen ook gespecialiseerde gezondheidszorg gratis wordt verstrekt en dat men zich hiervoor moet laten registreren op een lijst van het ministerie van sociale zaken.

Verzoekers maken een verkeerde lezing van de conclusie van verweerder in de bestreden beslissing. Het woordje "of" maakt dat ook de tweede mogelijkheid "*blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*" van toepassing kan zijn. Deze tweede bepaling is immers niet in strijd met de bevindingen van de arts-

adviseur, nu is vastgesteld dat de nodige behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort EVRM).

Zij stellen:

“Verzoekers hun asielaanvraag werd afgewezen als ongegrond en verzoekers hebben een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer zullen worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door hun land te ontvluchten zijn verzoekers eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zullen worden van onmenselijke behandelingen.

Verzoekers vrezen zoals hoger aangetoond, terecht voor hun leven, redenen waarom zij in de eerste plaats zijn land ontvlucht is.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekers.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekers en hun gezondheid niet het niet bewezen is, noch vaststaat dat zij in hun land van herkomst een voldoende medische behandeling kunnen genieten nu is komen vast te staan dat zij aan een levensbedreigende ziekte leiden.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In voorliggende zaak heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid namelijk geverifieerd of verzoeker kon reizen en vastgesteld dat de medische zorgen die hij nodig heeft in het land waarheen hij zich dient te begeven, met name Armenië, beschikbaar en toegankelijk zijn. Het feit dat verzoeker niet tot een verblijf in België gemachtigd wordt, heeft dan ook niet tot gevolg dat zijn recht op leven wordt miskend of dat hij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er dient tevens op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Bovendien hebben de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd op 22 december 2010. Op het door verzoekers ingestelde beroep tegen deze beslissing weigerde de Raad bij arrest nr. 59 115 van 31 maart 2011 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus aan verzoekers. Zij kunnen dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan represailles.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoekers tonen in geen enkel opzicht aan hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Zij geven op geen enkele wijze aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

Verzoekers maken geen schending van artikel 14 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Zij stellen:

“Het is duidelijk dat verzoekers bij hun terugkeer niet in veiligheid zullen zijn. De vrees voor hun leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekers terug zouden keren naar hun land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekers is geenszins gewaarborgd in hun land van herkomst, temeer vermits zij hun land van herkomst verlaten hebben en zij zullen blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekers hebben geen inkomen en hebben geen plaats om te verblijven in Armenië en verzoekers hebben geen toegang tot de noodzakelijk medische hulpverlening. Er is geen sociaal zekerheidssysteem waar verzoekers beroep op kunnen doen.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Armenië te gaan, hebben zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en zijn zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke taken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekers is het quasi onmogelijk om in hun land van herkomst een familieleven te leiden. Verzoekers verblijven in België bij hun zoon en hebben geen familie meer in Armenië waar zij naar toe kunnen gaan.

Verzoekers hebben inmiddels een band opgebouwd hier in België en hebben zich geïntegreerd in de maatschappij en hebben hiervoor de nodige inspanningen geleverd. De familie van verzoeker is goed geïntegreerd.

Verzoekers zijn verder in de onmogelijkheid om te reizen gezien hun medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar hun land van herkomst niet zonder risico kan verlopen.

Verzoekers hebben geen plaats en familie meer in Armenië zodat zij aldaar geen plaats meer hebben om te verblijven en zij gezien zijn leeftijd ook niet meer kunnen werken.

In hun land van herkomst hebben zij dan ook geen financiële middelen om een menswaardig bestaan te leiden en om de nodige medicatie te bekostigen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Verzoekers herhalen de vrees voor represailles en het gebrek aan inkomen, het gebrek aan verblijfplaats en de ontoegankelijkheid van de noodzakelijke medische hulpverlening als argumenten voor de aangevoerde schending. Aangezien verzoekers echter niet het voorwerp uitmaken van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM elke juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

Voorts dient te worden opgemerkt, zoals reeds werd besproken in het tweede middel, dat de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 december 2010 en de Raad in graad van beroep op 31 maart 2011 aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd.

Verder werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt duidelijk aangegeven dat alhoewel er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, de zorgen gratis zijn voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen en dat dit van toepassing is op betrokkene. Er werd duidelijk aangegeven dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn. Verzoekers kunnen op dit punt dan ook niet worden gevolgd.

Wat vervolgens de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekers niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd als gevolg van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen machtiging tot verblijf worden toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van

een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers zijn samen België binnengekomen. Nadien heeft hun thans meerderjarige zoon M.V. zich bij hen gevoegd. Er kan worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. De Raad wijst erop dat het *in casu* een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoekers.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoekers, maar hen niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het gezinsleven van verzoekers wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing. De door verzoekers aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU